

У Новоме Саду 20. јуна 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX Porcellangasse, 56.) — Преплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Лази Нанчићу Вацком.

Добро си нам дош'о!
Кратко реко, — а што би се
Даљих речи маш'о.
Само не знам да л' ћеш на то
Одговорит' моћи:
„И боље вас наш'о“.

Један

(у име уредништва и свију сарадника „Стармалових.“)

И ја ћу нешто рећи.

Ниси ништа укр'о,
Никога угрув'о,
Ипак пуну годину
У апсу одув'о.

Добро умеш дуват'
— Веле и Мађари —
Зато дувај даље,
Дувај у рог стари.

Други

(опет из конференције и у име свију.)

Молим, и ја би нешто рекао.

О награди каквој знамо
Да ти и не сањаш.
И какве бакљаде
Другима поклањаш.

Ал предикат „ВАЦКИ“
Зашт' примио не би;
Ми дајемо, — ти га ниси
Сам пришио себи.

Трећи.

(Једногласно усвојено).

А зар ја ништа?!

Ти ћеш у „Заставу“,
Старом гњезду своме.
Међ „Заставом“ и „Браником“
Сад се копља ломе.

Теби неће пријат'
Та ломњава пушта, —
Зато стегни срце,
Ал отвори уста.

Заједничка борба
Иште копља цела.
Иначе нам треба
Само куратела.

Четврти.

(примљено већином гласова).

Ево и мене.

Чујем да се жениш.
Та ствар није страшна.
Оно није страшна,
Ипак је замашна.

Ја ћу ти честитат', —
Али тако нећу,
Него тамо даље,
Кад опробаш срећу.

Пети.

Ја ћу мојски, весело и својски.

Ти не мрзиш чашу вина
— Не мрзим је, вала, ни ја.
Ко испије горку чашу,
Томе слатка боље прија.

Знамо песму облигатну
Уза слатке чашице, —
Ал при горким де певајмо :
„Редом, редом, Рајице!“

Рајица је испио.
Коме ју је напио ?
Од нас ником није стид,
Нек одреди közügyvéd.

Има чаша пуних жучи,
Има чаша пуних вина.
Мени с' чини, ти си страда
Са те речи : „омладина.“

У то име (што-но кажу)
Пимо чаше разна вида !
Редом, редом, — ред ће доћи
И на самог közügyvéda.

Húz Cigany!
Шести.

Шетња по свету. XXVII.

Таман што се угарски сабор закључио, а у турско-бечејском срезу изабраше једногласно за посланика министра Фабиња.

Дакле за две године три посланика — mein Herz, was willst du mehr.

Прво су бирачи у турско-бечејском срезу (а да не би нико помислио, да у том срезу ваљда махом Турци живе, нуљно је рећи, да је већина српска)

изабрали некога Шваба. Овога Шваба наименова за за тим Тиса за члана горњег дома, те тако бирачи у турско бечејском срезу морадоше поново на биралиште, па изабраше државног секретара Сентџерџа. Овај опет на кратко време после тог постаде чиновником код највишег суда и тако се и паки упразни место турско-бечејског посланика, те сад изабраше министра Фабиња.

На то се Ника Максимовић слатко насмејао, јер вели, да су бирачи турско-бечејског среза при првом избору изабрали њега за посланика, онда не би морали по други и трећи пут бирати, па ко зна, да ли се до свршетка саборске сезоне неће још који пут штрапацити до биралишта, већ би их он — Максимовић — за све три године верно и чућећи заступао.

И ја држим, да би боље било, да су бирачи турско-бечејског среза изабрали каквог ића или вића, него што ређају све неке Швабове, Сентџерџе и т. д. али шта ћемо, кад је чудан свет, као што сам то у прошлој „шетњи“ напоменуо ?

А да је свет одиста чудан, то нам доказују „Бачванин“ и „Застава“, који донесоме вест, да се у Сомбору родило чудовиште. То се да богме не односи на г. Нику Максимовића, већ на неку страховиту наказу, што се ово дана тамо у Сомбору родила. Веле, нека је жена родила дете, које има главу, а поврх главе стоје очи, испод главе иде врат, из ког су израстиле руке и ноге, ноге су пак са свим рутаве и потпуно одговарају медвеђим ногама.

Ово је свакако чудовиште, али ја знам за једно још веће, а нико се не нађе, да га метне у спиритус и да га пошаље горе у пештански музеј, као што се учинило са том сомборском наказом. О том чудовишту

ПОДЛИСТАК.

Нечист.

Хумореска.

Међу Дунавом и селом К. простире се на неколико хиљада ланаца рит, који служи „сермији“ (стоци) К-ски становника за пашњак, и који је сав ишаран ширим и ужим дунавским рукавима или као што их К-чани зову: Дунавцима. Преко рита, према Дунаву, скоро до Дунавске обале, пружа се висока долма, која служи К-ским становницима као неки друм за саобраћај, са преко Дунава лежећим Сремом, и са које је врло диван изглед на Фрушку Гору. Тако је са југа. Са истока пак, севера и запада окружено је село К. доста пространом шумом, која се у последње време из не знам каквих обзира, ревносно крчи. Полсјај села К. врло је леп, романтичан, и становници његови се поносе што станују у најлепшем селу свога округа. Између и испод високи и чести дрвећа, која су по К-ским улицама, двориштима и баштама засађена дижу се чисте и лепе куће К-ски становника. Изгледа као да се и само село налази у каквој не одвећ густој шуми. По пространим двориштима, која су заграђена бедемима, тарабама и плетером, дижу се високе и дуге кошаре златобојне шенице, овса и јечма; креће са весело домаћа чед, обављујући радосно разне послове, јер ова година

се пожурила пре, него икоја од пређашњих, да достојно наплати с' грдном муком утрошени рад вредног ратара. Још до Претровадне, беше већ сва шеница у крстинама, а сад ено је већ у камарама, где мирно чека да јој бесно окрећући се чичкаво вретено машине-вршалице избије из класа и последње зрно. Сваки се жури да што пре оврши. Сваком треба пара. „Варошка“ кућа већ по трећи пут строго опомиње да се плати цару порција и др. општ. трошкови; попа већ омршавио чекајући на бир; а бома и у кући се не може о „луфту“ живити. Све што живи у кући жељно је упрло свој поглед у камаре. Ту је удавача, ту младожења. Првој треба дуката и „северина“, свилени и атласки хаљина и чипака, бронзирани ципела; другом пак чурдија и мађарске чакшире, чизме на боре и т. д. — А живе већ касају и нуде новаца, ма да су још пролетос скоро трећину усева откупили.

Тако се и јунак ове наше приповетчице, газда Јеша Јефремо ић ујурбао и трчи по селу тражећи машину.

Али пре но што пођем даље, ред је да вас упознам са газда Јешом. Газда Јеша је човек средње величине, главе мало повеће, лица поширока, очију мали, којима непрестано жмицка, што му лицу даје смешно-весели изглед; нос, и ако не за три тањира питија, ипак доста велика, устију не баш као у сома, али и не баш много мањи, добро што је носио дуге брке, те су их ови нешто смањили. Браду је газда Јеша ревносно бријао, јер

или о тим чудовиштима није нужно да опширно говорим, јер их и тако познаје читав свет, али да ми се не би пребацило, да сам „демагог“, то морам додати, да има и добрих чудовишта.

Тако познајем ја једно чудовиште, које има главу а памети нема; има срце, а лудо му је; има руку, а бранити се не уме; има својих ногу, а не уме на њих стати; има жучи, а не уме се расрдити, има сјајну прошлост, а не уме из мутне садашњости да се искобеља; има јунака, али везаних руку . . . на шта мислите, које је то чудовиште?

Ја велим, да је то лав кад спава, али кад би се Хајдук-Вељко сишао с неба, он би вам рекао, да је то српски народ у Србији.

Можда би то рекао Хајдук-Вељко, а можда и не — ја то не знам, али знам, да ми се не допадају ни српски либелари ни српски радикали, а о напредњацима ни абера нема. Једино што ми се при тој збрци допада, то је, што Пера Тодоровић брани учтивост и моралност према круни.

Мора бити, да краљ Милан врло чврсто стоји, кад Пера Тодоровић брани дворску етикецију. Можда та обрана толико исто значи, колико и папин благослов разним војскама, а зна се, да је изгубила битку свака војска, коју је папа благословио.

Ако то значи, онда се немамо рашта срдити на Перу Тодоровића и онда нека му је благословен рад! . .

Милисав.

У Ш Т И Ц И.

Краљ Милан расељава из драгавчевског среза све оне, који су у сродству с хајдуцима. Дакле краљ

вели, хоће да изгледа као Црногорац, јер ови носе само дуге брке и дугу косу. Тако вам је отприлике изгледао газда Јеша.

Елем газда Јеша је журио да нађе машину. Није бог зна какав газда. Има сесију земље. Али је ипак хтео да врше на ватрењачу. Тиме је ваљда хтео да покаже да је већи газда него што је. Прошле године радио је на ону машину што је коњи вуку, па је увек он терао коње. Али је чуо, како су многи зло прошли са том машином, наиме да је онај скрхо руку, други изгубио ногу или ногу, па сад не ће. Не ће вели, да се излаже опасности, кад нема те нужде. Има он доста друштва свог, па најми још ког надничара, па за 3—4 дана мирна Бачка.

Једва једном доби машину. Још вечерас ићи ће да је довуче. Његови осам волова, брат Мишини шест и притом Ђеркови шест биће довољно да је довуку. —

Већ се мала сказаљка на цркв. торњу примицала на 9 а велика на 12, кад се наједаред зачу у селу ларма. Бронзе јече на волови-предњаци, бићеви пуцају и хори се хајкање газда Јешини грлати синова. Вуку машину. Миц по миц и ено је већ у дворишту. Још то вече — била је месечина — мора се машина ставити у свој ред, јер већ у 2 сах. по поноћи ваља отпочети рад.

Газда Јеша да би уштедио једног надничара, казао је да и чобанин му Илија дође да помогне, а он ће за то 3—4 дана причувати овце. Та он и онако много не вреди

Милан пристаје на политику која гласи: „Ко ти се не допада, приморај га, нек се сели.“

* * *

Народ у Србији схватиће ту политику. И кад он стане расељавати, лако је погодити, ко ће се први морати иселити.

* * *

Уредник београдског „Одјека“ осуђен је на 6 месеци због чланка: „Неразумљиво.“ Да до сад и нисмо разумевали, сад потпуно разумемо.

* * *

Угарски сабор се одмара. Но то као да није од мара него од немара према многим чему.

* * *

Природник Сучи пронашао је нов ликер. Ко од њега пије, не осећа глад. Тај ликер пролазиће код нас најбоље, јер су наши министри пронашли политику, покрај које народ увек — гладује.

* * *

Све због — омладине! Нанчић је настрадао што је писао о омладини; Иванић је настрадао што је говорио о омладини, још ће настрадати и они, који апсе због омладине.

* * *

Кад ми народности пишемо против тога што нас помаћарују, нами се вели: Ћутите; „Ви сте Маћари.“ Сад је Маћар Мочари писао против помаћаривања, а њему веле: Ћути, ти ниси Маћар.“ лепа логика.

* * *

Дугогодишњи Румунски министар Розети умр'о је у такој сиротињи, да је народна скупштина решила,

код куће. Његова верна Латинка, или како је он зове Лата, пазиће на рад и пребројаће, колико ће се менти однети на шталски колико на кућни таван, и где ће се шта сипати, и поднеће му доцније извештај. Та ишла је и она некад у школу!

Пре но што пођем даље ваља ми споменути, да је газда Јеша поред све своје живахности и неустрашимости, поред свег тог што се градио да он не верује у хавети и да их се не плаши — ипак нешто од тог веровања у себи имао. Он се градио да не верује у „нечист“ само за то, што се тиме хтео показати јуначан и небојша. Кад год би ко о томе приповедао, он би то најжешће порицао, али чим би се нашао сам, он је више веровао да „нечисти“ има, него да је нема.

Како ће машина већ у 2 сат. да почне радити, то је газда Јеша, да би чобанин му Илија у време на рад стићи могао, још у поноћ кренуо се у рит, где су му се овце на паши налазиле. После кратког времена стигне у рит, викне 2—3 пута свог Илију, овај му се одзове и они се брзо састану на једној греди која је сва прилично дебелом врбама покривена била. Мало даље лежало је стадо. Газда Јеша саопшти свом Илији зашто је дошао, и овај на брзо оде у село.

Први пут се газда Јеша нашао сам ноћу у рит. На више од 500 ланаца ширине нема нигде живе душе, јер то беше газда Јешин рит, који је он узео на 3 год у

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

да му плати дугове. Ово се код нас не може догодити. Али да о том пишемо уштипак, то нећемо јер би онда по свој прилици уштиную и нас државни тужилац.

Ө.



Ђира. Ајде да се разговарамо о „Грађанском клубу у Н.Саду“. Зар грађани које вароши не могу имати заједничких потреба и цели, којима теже сви грађани без разлике народности.

Спира. Ја мислим да то може, управо и да ваља да буде.

Ђира. Ал ако ко (на другом месту и другом приликом) говори о „Nationalitätenschwindl-y“, зар ми то морамо на себе примити. Зар није природније веровати, да се тиме преговара онима, који неће ни да признају друге народности, или оће да их прелију у себе.

Спира. По дојакошњем држању немачкога листа „Neusatzer Zeitung“, ја држим да се то мора тако разумети, а не друкчије.

Ђира. Па да ли се онда „Застава“ баш тако огрешила, што је рекла да: „напредак Новог Сада не трпи народносну борбу“?

Спира. Ја држим да напредак, не само Новог Сада него и целе државе не трпи народносну борбу. Тиме ни близу не рекох да нам ваља ићи у Кикинду, па се оканути те борбе, — та борба ваља да буде још јача и снажнија него до сада. Ја то овако разумем: Ни у Новом Саду ни у целој држави неће бити напретка, догод се народности морају борити за

свој опстанак и за своја права, — т. ј. док не буде правде свима и свакоме.

Ђира. Тако мислим и ја. Е ал видиш запело се баш за те речи: „треба да будемо и да признамо сваком своје“.

Спира. Но, па то се говори „Грађанском клубу“ а нарочито члановима његовим, који су се више пута огрешили о те свете речи. То се ни најмање не може односити на нас Србе, — јер кад смо ми имали прилике или показали воље да коме неправду учинимо?! кад ми још нисмо признавали сваком своје!?

Ђира. Мени је сасвим јасно да се те речи тичу само оних, којима је била пчела за дојакошњим клубуком и који сада (дао би бог) као да оће да метну на главу клубук лепши и бољи.

Спира. Па онда шта може шкочити такав заједнички клуб, који има у виду месне прилике и неприлике, а никоме не брани, да за свој народни опстанак стоји као и пре и под својом заставом и на своме бранику!

Ђира. А да није можда тај клуб са првим коракком својим показао каква непријатељства према Србима?

Спира. Досада је само изабрао свој одбор. У томе су одбору половина чланова Срби, а друга је половина из других народности. Од Срба (који су чланови) изабрани су: Арса Пајевић. П. Попадић. капет. Рајин. Јаша Томић. Јаснић. Ђ. М. Поповић. Лаза Вуков. Сава Стојковић. Јов. Дера. П. Георгијевић. Јоца Ђорђевић и Платон Ракић.

Ђира. Даклем није изабран ни Јота Грујић, ни Стева Павловић, нити њима равни слатки „Срби“. Па зар тиме већ није омогућен споразум!?

Спира. Мени се чини да је почетак добар. По-

аренду. Месец беше у тај пар зашао за повећи облак. Наступи помрчина и газда Јешу почне неки страх ватати, кога се он силом тео да опрости. У свакој врби гледао је хавет. Све приче о „нечисти“ што их је год чуо у своме веку падоше му сад у свој својој страховитости на памет. Није шала, повоћ тек превалила, а он сам самцит у овој пустој ритини. Бар да није ти Дунаваца, па би се могао приближити ма ком од чобана други. Овце би које како и препливале али како ће он. Ту кабаница, ту opakлија па кожух и т. д. а што је главно не зна пливати ни колико она тешка будачина. Није асне ћути па трпи. Скукуњо се газда Јеша у једну шупљу врбу па ни да би једну. Избечио само своје мале очи, колико их је год могао раширити па гледа у стадо и на началника стада т. ј. магарца. Лево и десно не сме погледати бога моја, па ма му ома оцекао оба ува и онај велики нос, за којим баш не би здраво жалио, кад би га мало смањили. Није он никад био сам ноћу ни у пољу а не камоли у рити, где су врбе као у каквој шуми. Другачије је он то себи претстављао. Није он знао да је ту тако страшно. Кајао се мој газда Јеша што је жалио оне 3—4 банке што би морао надничару платити, те би сад Илија овде био, а он би спавао поред своје Латинке и не би се тако стравно.

Прошло је ваља више од 2 сах. како газда Јеша тако престрављено седи. Већ стадо поче само да се диже и да пасе ону меку траву, јер већ и зора поче да руди, а

газда Јеша још се недиже из свота заклона. Дугоуви началник скочи и он већ, поче да се тегли, поздрављајући зору својим рапавим и уши дерућим гласом: и-а. и-а. Тек онда доби газда Јеша куражи да устане да принали своју лулу и да крене своје стадо.

Кад је попушио своју лулу дувана, а он претера стадо на другу греду на којој не беше толико врба и стадо поче ревносно да чупка росну траву, а газда Јеша леже под једну врбу да мало проспава.

Кад се пробудио сунце је увелико отскочило, и он сад тек виде да око њега нема никакви цинова и хавети, које му чак ни у сну нису мира дали. Стидио се самог себе, што је тако страшљив био, и науми да остане и идућу ноћ. Како је био наумио да иде кући чим сване, и да никад више не дође у рит, чисто се сад радовао, што то неће учинити, што неће морати претварати се као да је болестан, и да због тог не може овцама, а не што се боји хаветиња. Млогу је крупну опсовао онима који су му својим страшним приповеткама о разним жгадијама напунили главу те се само узалуд стравно.

(Свршиће се).

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

жудати није з горег. А ја сам уверен да Пајевић, Попадић, Рајин, Томић, Јаснић и други неће ни један тренут остати у таквом друштву, које би се косило са оним, што је њима као Србима свето и најсветије.

Ђира. Па шта ћемо сад?

Спира. Сад ћемо још рећи да није корисно у наглости претурити се и пребацити; да је излишно и штетно без нужде правити од муве медведа. А то ћемо рећи свакоме кад код буде требе, било „Бранику“, било „Застави“, било коме му драго. Јер немамо ни бабе ни стричева други, осим своје добре намере и свога независног уверења.

Проба пера.

СХСІ.

Негдашњи цветак.

Била једна цура
Пре шездесет лета;
Онда су је звали
„Цветком овог света“.

Просили је многи
И са разни страна,
Момчадија красна,
Вредна и ваљана.

Али „цветак“ неку
Вишу срећу сања.
Дан за даном јури —
Па ето кајања.

Тад је цветак“ иш'о
Брачарама свуда
Да јој оне кажу
Кад ће да се уда.

Свака јој је карта
Нову наду дала,
Ал крај свих врачара
Није се удала.

Није се удала,
Ма да ј' „цветак“ била;
Сад већ давно види
Да је остарила.

Па шта чини сада
У часима дугим?
Сада она врача
Цветићима другим.

СХСІІ.

Није свашта за сваког.

Чизмар, који не зна
Сашит' добре саре,
Нек проба на пример
Ићи у пекаре.

Коме књига смрди,
Нек мотику ичепи.
Ко није за проту,
Нек иде да клепа.

Кој адвокат само
Гуљи, дере свуде,
Нек параграф бади,
Нек кождер буде.

Који лечник нема
За лечење дара,
Тај нека се најми
Где год за гробара.

Који гајдаш уме
Само туђе ноте
Нека се окане
Гајда (и срамоте.).

Ко под круном не зна
Шта народу ваља,
Нек поштено каже:
Ја нисам за краља.

Г—д—н.

П у с л и ц е.

○ Гледстон је већ дотле дотерао, да ако га избори и сруше, начело ће му ипак победити.

△ Са оставком барона Николића била је само проба, да ли ће га Срби жалити. Али кад ни једно око не засузи, — онда није потребан кучера, може Николић и даље кучирати.

□ Неке немачке и мађарске новине радо се сумњају, да ли црногорском кнезу Николи заиста требају илице. (Са краљом Миланом било је сасвим друччије, кад год је ишао у купатила. Свако је веровао да му је прека потреба, да се окупа и опере).

* Ја све чекам кад ће Пера Тодоровић на челу свога листа написати ово: Не слушајте, људи, што ја пишем сада — после з а т в о р а. Него памтите оно, што сам писао док сам био о т в о р е н.

★ Штросмајер је прозборио у православној цркви. Сад би требало Анђелић да оде у латинску цркву, пак онде да — и остане.

⊙ Кад ми не можемо са Анђелићем да пропевамо, — ајде бар нек поп Илија Округлић пева. Не завидимо му.

✠ У овом броју мало смо намесили пуслица — јер знамо да су сви наши читаоци зинули, каква ће пуслица ових дана доћи из Ниша.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Реч на реч.

„Gjubre nije za pjesmu:
Za pjesmu je zlato.“
Тако вели Сундечић.
А ја велим на то:

Не зајмури, песнице,
Кад год видиш блато.
Најпре ђубре очисти,
П'онда тражи злато.

У Дубровнику.

Драшковић.

Са шегртске изложбе.

Нашим озбиљним листовима било је сувише паливо да пишу опширније о шегртској изложби у Новом Саду; а паливом Стармалом изгледала је та изложба сувише озбиљна. Но пошто „Стармали“ не мора бити баш најпаветнији то ће он попустити, те писати о тој изложби, јер данас одиста попушта још само — луда.

Гледајући шегртску изложбу, много сам научио. Видио сам, да и шегрти кад се сложе, могу створити нечег ваљаног. И ја се питам: кад се сложаше шегрти свију народности у Н. Саду те приредише изложбу, зашто се не могу сложити грађани Н. Сада, те створити грађанско дружење? Но из тога су извели читаво политичко питање, а ја нећу да мешам политику у шегртску изложбу, јер се шегртство, непрекуваност сувише умешало код нас у Угарској у политику.

Једно ме је само жао, што нисам био у оцењивачком одбору, јер је било на изложби и кобасица, те је одбор морао најпре све да поједе, па тек онда да пресуди који ће од месарских шегрта да добије награду. Исто важи и за переце. Но нека не мисли оцењивачки одбор ове шегртске изложбе да му ја што пребацујем и да бих хтео да га ставим у ред изелица, јер је моје уверење да су многи оцењивачки одбори разних великих изложба далеко више појели, ма да тамо није било нит кобасица нити икаква јестива. Осим кобасица и переца било је чак и звезда, (ал од стакла.) Било је и злогласних корпица за хартију [препоручујем вам их г. уредниче, јер ви и онако многе ствари трпате у кошар] а било је малено буренце [таман згодно за каквог члана „друштва уметности“]. Треба напоменути мишоловке и пецаљке (сироти мишеви и рибе неће дакле ни у будућност имати мира,) а изложени „шињон, минђуше“ и друге лакрдије доказују, да и млад нараштај рачуна на женску сујету. Упало је јако у очи, што су многи изложили браве и докотове, што доказује, да ни шегрти не верују одвише у јавну сигурност.

По једног излагача велика је срећа, што је ова изложба била у Новом Саду, а не у Загребу, јер би иначе изложен предмет био узапћен а излагач затворен због увреде части. Помислите само, досетио се неки враг да изложи чутуру за ракију у облику чизме. Овде је добро прошао, али у Загребу би се то схватило као увреда пресветлог бана, а апотеоза на Гржанића.

На овој изложби су шегрти прилично пазарили. Тако су н. пр. добро плаћени пар папуча. [Купио их муж жени. Тешко њему сиротану. Томе се баш може рећи пропаст твоја од тебе Израилју.] Један младожења купио је и добро је платио пљуваоницу, (први свој „меблштик“, јер мисли скорим да се жени) а ону чизмицу за ракију, купише ђаци, који тек положише матуру. [Дал из опозиције према хрватском бану ил због чека другог то их нисам питао.]

Но с овим сам отприлике све рекао што сам имао за сад. А сад да кажем две речи за у будуће. Од 80 шегрта излагача, било је само 20 Срба по народности. До године се надам да ће више Срба занатлија допустити својим шегртима да се такмаче и усавршавају, јер ако не мogleмо писати о шегртима, мораћемо узети њихове „госе“ на миндрос. Но ово ви неморате казати „ос“, јер то је лепа ствар, коју не треба занемарити.

ОМ.

Дечији разговор.

Б р а т. Читао сам у новинама да су у Паризу причеви и з б е л и л и (Ausweisung der Prinzen). Како то може да буде?

С е с т р а. Е знаш, има их, који су од орлеана. И ја сам имала хаљину од арлеана, па је брзо избелила.

Слаба утеха.

Болестан Прока осећа задњи час,
па диже опет свој малакс'о глас:
„теши се жено! растанак је ту,
„у једну молбу склапам жељу сву:
„кад опет будеш ступила у брак,
„кад ти додија удовични мрак,
„не пружај руке душманину мом,
„компији Луки, крвопији том!“
— Сузе је гуще... припали свећу...
„Кунем се Богом!... За Луку нећу!..
„А и не могу... јер одавно већ
„дала сам другом... своју тврду реч!!!“

Др. Казбулбуц.

Нису ни Енглези увек практични.

Енглеској краљици спрема један део Лондонских грађана сјајан поклон у славу педесетогодишње светковине владарства њеног. — То ће бити дивна палата много лепша и богатија од они двадесетак, што их већ има енглеска краљица; сад само мора човек да се запита, да ли у Енглеској збиља нема никакве благородне цели, на коју би се овај новац употребити дао, а да се не мучи стара владарка са памћењем имена те нове палате, кад већ и осталима ни имена не зна?

Др. Казб.

Са децом се може човек насмејати.

Мој синчић не зна, (од куд ће и знати) да има неко купатило код Беча, које се зове *V a d e n*. Чуо је нешто, па оће и он даје да каже. Рече својој сестри: „Хеј море, знаш ли да је кнез Никола отишао у *бадем*.“ Сестрица му се мало замисли па онда рече: А краљ Милан ће ваљда ићи у *грожђе*.

Мал што нисам прснуо од смеја. Али (наравски) пред децом чинио сам се као да не чујем њихов разговор. Само у себи помислих: ићи ће у *грожђе* — али у суво.

Л. Д.

Казбулбуцијаде.

I. Уживам у једењу посна пасуља, и моја жена мора ми макар сваки 15 година једаред ту радост учинити. —

II. Ја се никад не плашим од дуга, али тим више — од поверилаца.

III. Ја не верујем у то, што неки веле, баш је то и то суђено, то је голи случај, па и оно што је коме збиља суђено, и то је случај. —

IV. Каквом искреном, добром пријатељу ишао би ма куд на суеред, кад би ми новаца требало.

V. Вирташица код „црвеног кеца“ мора да ме држи за каквог великог господина, јер ми тако цифрасте порције доноси; а ја би волео, да ме баш она држи, за каквог простака, па да ми донесе незграпне порције.

VI. То није истина, да је овај свет не задовољан са мојим талентом; ето н. пр. мени се моје песме врло допадају. —

VII. Чудновато, да од 10 сах. ноћи па све до зоре никако заспати не могу; може бити, да је то с тога, што за то време седим у кавани?!

VIII. О сретно доба ђаковања! Колико сам се заносио у мислима за каквим плавим очима, за природом, — и за каквим масним батаком!

IX. Људи без рачуна држе, да је Ротшилд богат човек, али кад би они прорачунали, колика је то грдна сума новаца, коју он — нема, још би му из свог џепа по који грош дали.

X. Моју драгу супругу никад не удем боље оценити него после какве пробекријане ноћи, у зору кући тетуратујући и увидећи, да сам још — не жењен!

XI. Не ваља никада бити простак, зато ако нас ко понуди са цигаром дувана, треба истрести цео дуван, — али кутију треба човеку вратити натраг.

XII. Љубав ипак није тако празна реч. — Ономад је браца Сима узео сва стара љубавна писма у тежини од три киле и продао их као стару хартију. Дакле је ипак хаснио.

скупио Др. Казбулбуц.

Како је Колумб открио Америку.

Ученицама неког завода задали да израде задатак о открићу Америке. Десетогодишња нека девојчица написала је дословно ово: „Колумб је био човек, који је могао метнути јаје на сто, па да се не разбије. Шпански краљ рече Колумбу:

— Можеш-ли отворити Америку?

— Могу — рече Колумб — ако ми даш лађу.

Колумб узео лађу и запови онамо, где је мислио наћи Америку. Лађари се стали бунити и рекоше, да таковог места нема. Али после неколико дана дође неко из руље и рече:

— Колумба, ја видим земљу.

— Па то је Америка — одговори Колумб.

Када је лађа приспела, беше обала дупком пуна црних људи. А Колумб рече:

— Је-ли то Америка?

— Јесте одговорите му они.

А он затим рече:

— Ја мислим да сте ви црнци.

— Да ми смо црнци — одврате они.

А њихов поглавар рече:

— Ја мислим да си ти Колумб.

— Сасвим тако, — одговори овај.

За тим се поглавар црнаца окрене својима и рече:

— Но, ето, сад смо пронађени.“



Фрајла кћи. Али за бога, мати. —

Госпођа мамица. Нема ништа. Ти своју фотографију не смеш дати г. лајтнанту. То није у реду. То забрањујем. Али ако поред свега тога хоћеш да му је даш то не сме бити са мојим знањем.

Учитељ. Збиља; јели још жив твој отац.

Ђак. Зар не знате да је јесенас умрло. Та и ви сте били на погребу.

Учитељ. Да, да? Ја сам хтео да питам јели још мртав.

Сека Наста. А зашто не пробате вашем малом синчићу да мажете ноге ракијом, — тоће му ноге оснажити.

Сека Јула. Мислите! А видите мој муж што год више ракије троши, све је слабији на ногама.

Госп. Бррр! Ала ти је данас гадно пиво.

Келнер. Та знате, то је била баш последња чаша из бурета.

Госп. Па што ми то пре не рече.

Келнер. Та знате, бојао сам се, ако вам кажем, да вам неће пријати.

Новије књиге

послате уредништву на приказ.

Слике из времена реформације. Написао Стојан Бошковић. У Београду у краљевско-српској државној штампарији. 1885. Цена 1. динар или 50 новч.

Другарице. Позоришна игра за децу у једном чину. Својим ученицама написала Милева Симићева, учитељица више девој. шк. у Н. Саду. — Издање књижаре Мил. Каракашевића у Сомбору. 1886. Цена 20. новч. 40 пара динарски.

Извештај о српск. вел. гимназији у Новом Саду. За школску год 1885-6. — У Н Саду парна штампарија М. Димитријевића. 1886.

Два пријатеља. Приповетка написао А. Р. Ле Саж, превод с францускога. Издање српске књижаре браће М. Поповића у Новом Саду. Цена 35 новч.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа  1886. до од 4. (16.) марта даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у ТИТЕЛ у служби мешовитој: по недељником и петком не пре 6 сахата у вече.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ и на поштинске станице средом и суботом 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН и БЕОГРАД средом петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ и ГАЛАЦ средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА и ВАРНЕ: недељом, у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10¹/₂ сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 3. (15.) марта 1886
ОДПРАВНИШТВО.

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своме једанајстом броју за год. 1886. овај садржај. 1. Тоша ће да се куна, песма (са насловном сликом). Од —. 2. Ко је богат, а ко је сиромах? (Неколико сличица.) 3. Милка. Од Даринке. 4. Два енглеза и тигар. (Шала са шест слика), у стихове сложено) О—н. 5. Два псета и мртав магарац. (Басна по Лафонтену) песма од Љ. Лотића. 6. Верна браћа, превела (уз мало припомоћи), Пава Руварац. 7. Девојка и цар од Стамбола. (Народна песма). 8. Овејана зрнца. 9. Разнолије. 10. † Бранко (Александар) Константиновић, слушалац III. год. медицине. 11. Даштања. 12. Решења даштања. 13. Наша поштица. 14. Новије књиге.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wieg. IX. Postlangasse Nr. 56. — „Невен“ чика Јовин лист излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. за Србију и Црну Гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шаље се на адресу: Штампарије А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.

ОГЛАСИ.

Чудо у индустрији!

Само 3 фор. 75 новч.

кошта код мене од данас особито, регулисан
светлећи сам од себе

САХАТ са ШЕТАЛИЦОМ и ИЗБИЈАЊЕМ

сванога или свано по сахата, са 2 претеге од бронзе, са шеталицом у красном, најфиније политираном, као од ораховог дрвета оквиру, ижљебљен, са дивним цифрама, које су опточене ц. кр. масом за светлење и ноћу светле саме од себе као месец, тако да се може а да се не пали свећа одмах видети колико је сахата. За снагу светлења стојим

писмено добар

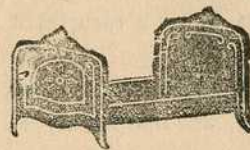
а исто тако јамчим и да сахат добро иде. Ја сам сам изналазач ових сахата и само их за то тако јефтино продајем, јер има више стотина на стоваришту, а треба ми новаца. Пре су ти сахатови трипут толико коштали. Сваки је сахат снабдевен „патентом“. Сахатови се шаљу уз наплату у натч или за готове новце унапред. Добити се могу,

Фабрика светлећих сахата са шеталицом

1—4 (Fabrik leuchtender Pendeluhren.)

БЕЧ, III. Hintere Zollamtsstrasse N. 9.

Ј. Х. Рабиновић. — (J. H. Rabinovics.)



ГРДНИ ГУБИТЦИ,

што их је велика Лондонска фабрика гвозденог намештаја „Godrigde Brothers and Comp.“ услед најновијег пада Глезговске фабрике претрпела, тако су ју потресли, да је решила да фабрику затвори и да свој силни намештај, што је преостало, а који је на свима изложбама одликовао златним медаљама, за четврти део фабричне цене сасвим распрода. Ја дакле препоручујем од горње куће код мене налазећих се 400 комада гвоздених кревета (кревети су налик на приложену овде слику) за одрасле (дивно израђено и украс за сваки стан и собу), по нечувано багателној цени од 8 ф. (пре су коштали 32 ф. 50 н.). — Наручбине се отправљају и појединце, док еспапа траје, и то сваки комад особито добар и без недостатка; новац се има унапред послати.

Ф. БУГАЊИ. — F. BUGANYI.

СТОВАРИШТЕ МАШИНА

У БЕЧУ, LANDSTRASSE, KRIEGLERGASSE.

Гвоздени кревети су особито у пролеће и у лето кудикамо бољи од дрвених, јер чувају да се у њих не увуче гад и нечистоћа много су трајалији и дају се расклопити. 10—12

ТЕЧНО ЗЛАТО И СРЕБРО

којим сваки може сам да позлађује, посребљује и направља оквири (рамове) и све ствари од дрвета, метала, стаклета, камена, гипса, порцулана, коже, хартије и т. д. Сваки може лако помоћу четкице те ствари сам да позлађује и посребљује.

Цена једне боце (флаше) 1 фор., 6 боца стају 5 фор. новац се шаље унапред или са наплатом унаточ.

СИГФРИД ФАЈТ у БРИНУ,

(Siegfried Feith in Brünn).

2—10